

et moralsk Ansvar for, at Børn og unge Mennesker, som ere i hans Tjeneste, ikke blive Genstand for daarlig Paavirkning. Et saadant Ansvar bør imidlertid ikke indskrænkes til Personer under 15 Aars Alderen, men bør udstrækkes til alle Tyende under den personlige Myndighedsalder, 18 Aar. Det vil være af overordentlig stor Betydning, om det unge Tyende saa meget som muligt kan føle sig hjemme hos sin Husbond, saa at det ikke saa meget, som det mange Gange er Tilfældet, henvises til at paavirkes og opdrages af de ældre Medtjenere, der mange Gange daarligt egne sig til at være Opdragere, men saaledes, at Opdragergerningen kommer til at paahvile Husbonden. Den Husbond, som ikke vil paatage sig denne Pligt og ikke vil føle et saadant Ansvar, bør Ungdommen efter min Mening ikke betros eller bortfæstes til. Man maa ikke glemme, at det er i Ungdommens Tid, at Grunden lægges for Menneskets Fremtid, og det vilde være Uret, om Lovgivningsmagten nu, da den beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, ikke vilde søge at værne det unge Tyende mod daarlig Paavirkning længere, end til det er 15 Aar gammelt.

Det ærede Medlem fra Holbæk (Tange) har sikkert Uret, naar han i Gaar sagde, at i Almindelighed var det saadan, at naar en Husbond tog sig for at irettesætte eller formane Tyendet, med andre Ord, naar der var en Kurre paa Traaden, fik Husbonden som Regel det Svar fra Tyendet, at hvis Husbonden ikke var tilfreds med ham, kunde han jo rejse. Der kan fremvises utallige Eksempler paa, at det modsatte har været Tilfældet. Jeg ved i hvert Fald fra den Egn, hvor jeg er kendt med Tyendeforhold, at det ofte er gaaget saaledes, at efter at Husbonden har tilrettet Tyendet og endog sagt: Dersom du ikke kan forandre dig til det bedre og blive mere agtsom og mere paalidelig med din Gerning, ser jeg helst, du rejser din Vej, mod at du faar Betaling til Dato, er der sket dette, at Tyendet er kommet til Husbonden og bedt ham bære over denne Gang, det skulde nok blive bedre for Eftertiden, og det har mange Gange medført, at der er kommet et udmærket Forhold mellem Husbond og Tyende, hvilket har været til stor Gavn særlig for Tyendet. Dersom der blev lagt særlig Vægt paa Husbondens Ansvar for det unge Tyendes Opdragelse, tror jeg, at Tyendet, naar det kommer over 18 Aars Alderen, vil være godt at have som Medhjælper.

De andre Bestemmelser i samme Paragraf og i § 13 om Soveværelsernes Indretning og Størrelse kunne have almen Betydning for alle tjenende Mennesker, men jeg tror ikke, at ældre mandligt Tyende, som skal fodre Husbondens Heste, vil blive begejstret for den Bestemmelse i § 13, hvorefter der skal være en Forstue til Karlekammeret, thi de fleste, som have den Gerning, ønske vist at have en Dør direkte fra Karlekammeret ud til Stalden, hvad der meget letter Arbejdet med Hestenes Fodring. Hvis vi vedtage § 13, som den nu foreligger, og der i de nye Bygninger bliver indrettet Karlekamre med Forstue, vil der sikkert komme Krav fra Tyendet, som skal passe Hestene, om at faa en Dør indmuret i Skillevæggen mellem Stalden og Karlekammeret, hvis det lader sig gøre, for at faa en direkte Forbindelse. Som det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) synes ogsaa jeg, at der kunde være nogen Grund til i Stedet for disse detaillerede Bestemmelser at skrive, at Husbonden er forpligtet til at yde Tyendet en god og sund Bolig.

Det kan ogsaa være meget hensynsfuldt overfor Tyendet, at Husbonden ifølge § 15 skal holde Tyendets Ejendele forsikrede mod Ildsvaade, men mon det ældre Tyende bryder sig om, at Husbonden paatager sig denne Pligt? I mange Tilfælde vilde 200 Kr. være alt for lidt som Assurancesum, men den vil dog være saa stor, at Tyendet selv undlader at forsikre sine Ejendele, og Bestemmelsen vil derfor i Ildbrandstilfælde kunne blive til Skade for disse Mennesker i Stedet for til Gavn. Derimod kan det vist være rigtigt, at Bestemmelsen kom til at gælde for Tyendet under 18 Aar, og at det samtidigt i Loven blev paabudt, at Tyendet under 18 Aar skal være Medlem af en anerkendt Sygekasse, og at Husbonden skal paatage sig at betale Medlemsbidraget. Hvor Tjenesteforholdet angaar Mennesker over 18 Aar, synes det mig overflødigt at vedtage saadanne Bestemmelser, da det bør staa disse Mennesker, der paa alle andre Omraader have Ret til at raade over deres Person, frit for at ordne deres Tjenesteforhold, som de ville. Der bør derfor ikke lovgives saa detailleret paa dette Punkt, da det er noget, Husbond og Tyende nok selv indbyrdes ville kunne træffe Afgørelse om.

At det ældre Tyende vil sætte Pris paa at være stillet lige med alle andre Borgere i Samfundet, kan der neppe være Tvivl om og heller ikke om, at Arbejds-